

# Бунт

Еміль Верхарн

*Переклад: Микола Терещенко*

До міста, де блискає ніж гільйотин,  
Де люди повстали і кличе їх дзвін, —  
Туди поривається серце моє.

Вирує майдан під гучний барабан  
Пекучих проклять шаленої бурі,  
І чола підводяться хмурі.

На чорній дзвіниці старий циферблат  
Повис серед неба, де зорі горять.  
Палають в вечірнім тумані.

І кроки лунають, і відгомін чуть,  
І полум'я крає густу каламуть  
Над дахами темних палаців.

Для кого немає вже інших надій —  
Лише вікувати в журбі навісній, —  
Мовчати тут більше не можуть.

Якими шляхами майбутнє спішить,  
Чи прийде на землю омріяне вмить  
Під небом спокійно-жахливим?

І гнів вибухає над світом усім,  
І хмари проймає погрозливий грім,  
І райдуга сяє навколо.

І всюди для бідних і темних людей  
Надходить хвилина, коли із грудей  
Їм вирветься збурена воля.

Пора! І на сполох гукають кругом.  
І вдарів нікому тепер не спинити.  
Однак — чи вбитим будуть, чи вбити!

Пора...

**Джерело:** Державне видавництво художньої літератури, Київ, 1946.

**Переклад:** Микола Терещенко